

Sygn. akt V CZ 65/14

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

SSA Barbara Trębska

w sprawie z powództwa Z. J.
przeciwko Holdingowi Węglowemu S.A. w K.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 października 2014 r.,
zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 6 maja 2014 r.,

**oddala zażalenie; nakazuje wypłacić adw. A. B. z kasy Sądu
Apelacyjnego kwotę 1 800 (jeden tysiąc osiemset) zł plus
stawkę VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z
urzędu.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 6 maja 2014 r., na skutek skargi powoda o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 15 grudnia 2011 r., odrzucił skargę, jako nieopartą na ustawowej podstawie wznowienia oraz wniesioną po upływie ustawowego terminu.

W zażaleniu na to postanowienie skarżący wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 410 § 1 k.p.c. Sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie przepisanej terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie. Podstawy skargi o wznowienie postępowania wyczerpująco określają przepisy art. 401, 401¹ i 403 k.p.c. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 28 października 1999 r. II UKN 174/99 (OSNP 2001, nr 4, poz. 133) oraz w postanowieniu z dnia 21 września 2007 r., V CZ 88/07, niepubl., jeżeli z uzasadnienia skargi wynika, że okoliczności w niej wskazane nie wyczerpują ustawowej przesłanki wznowienia postępowania, wymienionej w powyższych przepisach k.p.c., to podnoszona w żądaniu podstawa prawna żądania nie zachodzi. W takim przypadku skarga nie jest oparta na ustawowej podstawie wznowienia i podlega odrzuceniu, stosownie do art. 410 § 1 k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2005 r., IV CO 6/05, Biul. SN 2005, nr 9, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2007 r. IV CZ 48/07, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2008 r. III UZ 13/07, niepubl.).

Stosownie do art. 403 § 2 k.p.c. można żądać wznowienia postępowania w razie późniejszego wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu.

Zarówno nowe okoliczności, jak i nowe środki dowodowe muszą być tego rodzaju, aby powołanie ich mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Wskazując zatem te okoliczności lub dowody, podać trzeba równocześnie, w jakim zakresie ich uwzględnienie mogło zmienić podstawę orzekania, wpływając tym samym na treść samego rozstrzygnięcia. Nowe okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, które

mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy to takie fakty, z których strona nie mogła skorzystać w postępowaniu prawomocnie zakończonym. Wykrycie, o którym mowa w powołanym art. 403 § 2 k.p.c., odnosi się do okoliczności i dowodów w poprzednim postępowaniu w ogóle nie ujawnionych i wówczas nieujawnialnych, bo nieznanymi stronie i dla niej niedostępnymi. Nie odnosi się natomiast do okoliczności i dowodów jawnych z materiału poprzedniego postępowania, a tylko niedostrzeżonych przez stronę (por. postanowienie SN z dnia 15 maja 1968 r., I Co 1/68, OSNCP 1969 nr 2, poz. 36, postanowienie SN z dnia 17 stycznia 2001 r., IV CKN 1515/00, niepubl., postanowienie SN z dnia 19 stycznia 2006 r., IV CZ 143/05).

Powołane przez skarżącego w skardze okoliczności w postaci błędów w ustaleniach faktycznych mających wpływ na wynik postępowania, odmienne rozstrzygnięcia zapadające w sprawie, niespójność czynności procesowych podejmowanych w toku postępowania oraz nieuwzględnienie wniosku o uznanie prekluzji dowodowej względem pozwanego, jak słusznie przyjął Sąd Apelacyjny, nie stanowią nowej okoliczności w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. Nie jest to bowiem nowy dowód, z którego skarżący nie mógł skorzystać w poprzednim postępowaniu. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że niemożność skorzystania w poprzednim postępowaniu z określonych okoliczności faktycznych lub środków dowodowych nie zachodzi, gdy istniała obiektywna możliwość powołania ich w tym postępowaniu, a tylko na skutek opieszałości, zaniedbania, zapomnienia czy błędnej oceny potrzeby powołania strona tego nie uczyniła (por. postanowienie SN z dnia 10 lutego 1999 r., II CKN 807/98, postanowienie SN z dnia 15 maja 1968 r., I CO 1/68, OSNCP 1969, Nr 2, poz. 36, postanowienie SN z dnia 12 lutego 2004 r., V CZ 158/03, niepubl.).

W tym stanie Sąd Apelacyjny słusznie uznał, że wskazane przez skarżącą środki dowodowe nie stanowią nowego środka w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. i skargę o wznowienie postępowania, jako nieopartą na ustawowej podstawie wznowienia odrzucił, co przesądza o bezzasadności zażalenia.

Zgodnie z przepisem art. 407 § 1 k.p.c., skargę o wznowienie postępowania wnosi się w terminie trzymiesięcznym; termin ten liczy się od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia, a gdy podstawą wznowienia jest

pozbawienie możliwości działania lub brak należytej reprezentacji – od dnia, w którym o wyroku dowiedziała się strona, jej organ lub jej przedstawiciel ustawowy. Początek biegu terminu do złożenia skargi o wznowienie postępowania wyznacza więc skarżącemu data, w której dowiedziała się o istnieniu dowodu.

Dodatkowo należy podnieść, że w ramach postępowania wstępnego przed sądem na posiedzeniu niejawnym badane jest wniesienie skargi w terminie (wynikającym z przepisów art. 407 i art. 408 k.p.c.), dopuszczalność skargi (ze względu na zaskarżone orzeczenie) i oparcie jej na ustawowej podstawie. Nie jest przedmiotem badania na gruncie art. 410 k.p.c., czy podstawa wznowienia faktycznie istnieje czy jest merytorycznie uzasadniona, lecz jedynie, czy skarżący wskazał podstawę odpowiadającą jednej z określonych w kodeksie podstaw wznowienia postępowania (zob. postanowienie SN z dnia 24 marca 1998 r., I PKN 97/98, OSNP 1999, nr 9, poz. 308; postanowienie SN z dnia 14 stycznia 1999 r., II UKN 417/98, OSNP 2000, nr 6, poz. 254). Dopiero ocena przewodniczącego, że skarga o wznowienie postępowania nie zawiera braków i nie podlega odrzuceniu z innych przyczyn wskazanych w art. 410 § 1, uzasadnia skierowanie sprawy na rozprawę.

Z tych względów zażalenie oddalono (art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.).

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu orzeczono zgodnie z § 15 i 16 w związku z § 13 ust. 2 pkt 2, § 6 pkt 7 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. 2013.461).